

רשימות חוברת לז

בס"ד.

פתח דבר

לקראת ש"ק פרשת צו, שבת הגדול, הננו מוציאים לאור מאוצר רשימותיו של כ"ק אדמו"ר זי"ע שרשם לעצמו — ביאור המשנה "הבכור והמעשר והפסח קדשים קלים וכו' אלא צלי" (חלקה השני של הרשימה — בכת"י שונה — נכתב כנראה לאחרי משך זמן, ותוכנה — איזה הערות על הנ"ל).

לתועלת הלומדים, למען ירוץ בו הקורא, הנה, לאחר העתקת הרשימה בלשון אדמו"ר בעצמו בכת"ק, בא גם פיענוח ותיבות-קישור המשולבים בין דברי הרב, וכן ציוני מראי מקומות הבאים בשוה"ג, שנערכו ע"י המו"ל (כולל גם סדרן של ההערות וציון מקומן בפנים הרשימה), בדרך אפשר ועל אחריותם בלבד, ובפרט שעמקו וכו' דברי רבינו, כנודע.

מערכת „אוצר החסידים“

עש"ק פ' צו, שבת הגדול, ה'תשנ"ו
ברוקלין, נ.י.

הבכור והמעשר והפטח ק"ק וכו' אלא צלי (זבחים פ"ה מ"ח. ד' נו:).
 הבכור — חכ' () והמעשר — מל' () והפטח — למע'
 מסדר ההשתל'. וכ"ז אפשרי בכ"א — ק"ק. ושחיטתן — תחלת הבירור
 (לעיין לקו"ת בהעלותך הב' סס"ב) — בכל מדרי' אלו בכ"מ יכול
 להיות, ובלבד שיהי' בעזרה, אלמלא עוזרו א"י לו ().

ודמן טעון מתנה א' וכו' היסוד. לבו של אדם זהו המזבח. ואם נתן
 כנגד היסוד, פני' הלב, יכול להגיע לכל הבחי' ומדרי'. אבל אח"כ
 בהמשכה למטה בכלים, אכילה, הרי שינה באכילתן, שהבכור — חכ'
 — נאכל רק לכהנים — קו הימין חח"ן. והמדרי' הי', מעשר, שנעשה
 קודש, אפשרי בכ"א. ונאכלין — נמשכין בכל העיר דקדושה בתוך חומה
 דקדושה תיבות התורה והתפילה.

ומדרי' שבסדר ההשתלשלות אפשר להגיע עליהן הן בהעלאה הן
 בהמשכה — צלי אש, העלאה, בלי משקה, מים יורדים, ובלא כלי,
 העלאה לפי הכלים. והן מבושל, בכלי והמשכה. — ונאכלין לב"י ולילה
 אחת. ב' ביהמ"ק וגלות בכל שבנתיים, שאז עוד היתה נבואה, נו"ה, ובית
 הב', ה' השני, מל'. וכ"ז הוא עדיין בנין הקדושה מבכור — חכ'. עד
 מעשר — מל'. וגם בזמן גלות בכל לא הוצרכו לגזרות שלא באו אלא
 בביהמ"ק ב' ואחריו, כי עד אז האיר האור שבהשתל'.

פסח שלמע' מסה"ש, הוא דוקא מן החשך כמה לך בשרי בארץ
 צי' וגו' במדבר יודא. ובחושך מכופל — עד חצות קודם שמתחיל אור
 השחר להאיר, גבורה, ולא כשמתחיל הארת החדר.

ושייך לכ"א. אלא שעכ"פ איזה הכנה צריך לזה ועכ"פ במנין
 בעלמא, שחשבון מאיזה דבר הוא היותר חצוני, שאין כאן שייכות בשכל
 או במדות. ודוקא עי"ז נמשך לו. די לחכימא ברמיזא דוקא.

ודוקא צלי. כי לעולם בהשיג האדם מדרי' גבוה ישתוקק למה
 שלמע' מזה, כי בקדושה הוא א"ס, ות"ח אין להם מנוחה, עליות עד
 א"ק, ואז יהי' צאינה — מהכלים — וראינה, דאין ענין משקה הממשיך
 למטה, כי ע"י העלאה מגיעים למדרי' יותר נעלות מע"י המשכה.

בפסח גם צלי קדר אסור לכ"ע, ורק אם חיוב לאו ג"כ הוא פליגי
 רבי ורבנן (תוד"ה איכא פסחים מא').

הנאכלים לב"י ולילה א' הוא רק עד שקיעת החמה של יום ב' (זבחים פ"ה מ"ז ובש"ס שם), ומלילה הב' כלל לא.
קלים ע"ד סוכה מצוה קלה.

בזמן משך גלות בבל לא הי' חשך גמור, כי גלות בבל התחיל משחרב הבית, ונמשך ע' שנה, שאז התחיל בפעם הב' בנין ביהמ"ק הב' (עיי' רש"י ע"ז ט. ד"ה כ. לעיי' בסה"ד), וי"ח שנה קודם גמר גלות בבל התחילו בפעם הא' בבנין הבית וגם הקריבו קרבנות (עזרא ג'. הובא ג"כ ברש"י מגילה י.). סוף הגלות הי' רק בשנת ב' לדריוש האחרון (מגלה יא:), ועליית כורש לא נחשבה אלא פקידה בעלמא (מגלה יב:). ובסד"ע הובא ביל"ש ירמ"י כט' נב"ש שעשו בגולה ועלו וכו'. וברש"י ד"ה נ"ב יומא נד. ג"כ.

ע"ח של"ו — מיעוט הירח פ"ב: נמצא כי בעת חורבן בית א' באותו גלות של ע"ש דבבל היתה הנוקבא ממש כמו שהיתה ביצי"מ ודור המדבר וכו' אמנם הגרעון שהיתה עתה בגלות בבל וכו'.

(פסחים) ר"י דמן נציבין ועכו"ם. בסדר השתל' אין יניקה כ"א מדה הקצובה, וחפץ דוקא מפסח למעל' מהשתל'. העצה — שיבקש מאלי', חלק גבוה תגבי' כנשר, מא"א אפשר, ולא ע"ק, רצון, אבל לא עונג, חלב. ואז משם אורידך וגו'.

למצוא בלקו"ת ע"ד מה שמגיעים ע"י העלאה והמשכה ומה שהקשה ע"ז סד"ה שובה עד דוקא ע"י עלי' משיגים (סוף עוד ביאור מוצאיהם למסעיהם).

הקרבת פסח בזמה"ז עיי' חת"ס (יו"ד רל"ו).

"הבכור והמעשר והפסח קדשים קלים וכו'" (שחיטתן בכל מקום בעזרה ודמן טעון מתנה אחת ובלבד שיתן כנגד היסוד. שינה באכילתן, הבכור נאכל לכהנים, והמעשר לכל אדם. ונאכלין בכל העיר בכל מאכל לשני ימים ולילה אחד. הפסח אינו נאכל אלא בלילה, ואינו נאכל אלא עד חצות, ואינו נאכל אלא למנויו, ואינו נאכל) "אלא צלי" (זבחים פ"ה מ"ח. ובגמרא דף נו, ב).

וביאור הענין בעבודת האדם:

"הבכור" (דרגא ראשונה) — חכמה, "והמעשר" (דרגא עשירית) — מלכות; (כללות סדר השתלשלות, מחכמה עד מלכות), "והפסח" — למעלה מסדר ההשתלשלות.²

וכל זה (ג' מדרגות אלו) אפשרי בכל אדם — כמרומז בכך שהם "קדשים קלים" (ולא "קדשי קדשים").

"שחיטתן" — תחלת הבירור (לעיין לקו"ת ד"ה בהעלותך הב' סס"ב) — בכל מדרגות אלו (דבכור מעשר ופסח) "בכל מקום" יכול להיות, ובלבד שיהי' "בעזרה", שמורה על העזר והסיוע של הקב"ה, שהרי "אלמלא הקב"ה עוזרו אינו יכול לו".³

"ודמן טעון מתנה א' וכו' כנגד היסוד": לבו של אדם — זהו המזבח.⁶ ואם נתן כנגד היסוד של המזבח, שרומז על פנימיות הלב, אזי יכול להגיע לכל הבחינות ומדרגות.

(א) "קלים" — ע"ד סוכה שנקראת "מצוה קלה".³

(1) ראה גם לקו"ש חיי"ז ע' 334. וש"נ.

(2) ראה לקו"ת צו יג, ד. ובכ"מ.

(3) ע"ז ג, א.

(4) ושם (לא, ד) — לאחר שמבאר מ"ש מרע"ה "מאין לי בשר", "שהי' נעלה מאד מבחי הגבורות של הבשר אף כמו שהם לאחר הבירור", למעלה מת"ח שמברר הבשר ע"י אכילתו — "וזהו הצאן ובקר ישחט להם, פי' מאחר שהם מבחי' גבורות ולכן צריכין שחיטה כו". וזוהו משמע ששחיטה היא רק תחלת הבירור, ושלימותו ע"י האכילה דהת"ח.

(5) סוכה נב, רע"ב.

(6) ראה עקידה פ' צו. הובא בתורת העולה (להרמ"א) ח"א פכ"ד. וראה גם לקו"ת דרושי

סוכות עח, ד. ובכ"מ.

וכל זה בנוגע למתן דמים, שבזה שוים, אבל אח"כ כשבא בהמשכה למטה בכלים, שזהו"ע האכילה — הרי "שינה באכילתן", והשינוי הוא ש"הבכור" — בחי' החכמה, "נאכל" רק "לכהנים" — שהם בקו הימין, כמו חכמה שהיא בקו הימין, חח"ן (חכמה חסד נצח) מימין; "והמעשר לכל אדם" — שהמדריגה היו"ד, מעשר, שנעשה קודש, אפשרי בכל אדם, כיון שזוהי מדריגה התחתונה, מלכות.

"ונאכלין" — נמשכין — "בכל העיר" דקדושה, לפני מן החומה, היינו, בתוך חומה דקדושה, דקאי על תיבות התורה והתפילה.⁸ ו"בכל מאכל", הן צלי והן מבושל (דלא כפסח שאינו נאכל אלא צלי) — כי, המדריגות שבסדר ההשתלשלות (בכור ומעשר, חכמה ומלכות) אפשר להגיע עליהן הן בהעלאה והן בהמשכה: הן צלי אש, שמורה על העלאה, להיותו בלי משקה, היינו בלי מים שיורדים ממקום גבוה למקום נמוך⁹ (שמורה על ההמשכה), ובלא כלי, העלאה לפי הכלים¹⁰; והן מבושל, בכלי, ובמשקה (מים שיורדים), שמורה על ההמשכה.

"ונאכלין לשני ימים ולילה אחת":

שני ימים — קאי על הזמן דב' ביהמ"ק (בית ראשון ובית שני), ולילה אחת — קאי על גלות בכל שכנתיים (בין בית ראשון לבית שני), שאז עוד היתה נבואה¹², שהיא כנצח והוד¹³, ובית הב'

(ב) הנאכלים לב' ימים ולילה א' — הוא רק עד שקיעת החמה של יום ב' (זבחים פ"ה מ"ז ובש"ס שם¹¹), ומלילה הב' כלל לא.

7) ראה זח"ג קנג, ב. פרדס שער (ו) סדר עמידתן פ"א. ע"ח שער (א) דרוש עיגולים ויושר ענף ב'.

8) ראה סה"מ תרע"ח ע' מח ואילך. תרצ"ט ע' 75 ואילך. ועוד.

9) תענית ז, א. וראה תניא פ"ד (ח, ב).

10) כ"ה בגכתי"ק. — ואולי צ"ל: "העלאה שלא לפי הכלים" (או "המשכה לפי הכלים"). ועצ"ע.

11) במשנה שם: "שלמים קדשים קלים .. ונאכלין .. לשני ימים ולילה אחד". ובגמרא שם (נו, ב): "ת"ר יכול יהיו נאכלין לאור שלישי .. תלמוד לומר והנותר עד יום, בעוד יום הוא נאכל ואינו נאכל לאור שלישי".

12) ראה תוספתא סוטה פ"ג, ד. ירושלמי שם פ"ט ה"ג. וראה יומא ט, ב. סוטה מח, ב. ובכ"מ.

13) ראה שער היחודים פ"א. הובא בלקו"ת דרושי ר"ה נז, ג.

(שבו לא היתה נבואה¹²), הוא כנגד ה' השני' דשם הוי'¹⁴, בחי' מלכות.

וזהו שהבכור והמעשר נאכלים לשני ימים — שכל זה הוא עדיין בנין הקדושה, מבכור — חכמה, עד מעשר — מלכות; ולילה אחת — כי, גם בזמן גלות בבל ישנו עדיין בנין הקדושה, שלכן לא הוצרכו לגזרות וסייגים כו', שלא באו אלא בביהמ"ק ב' ואחריו¹⁵, כי עד אז האיר האור שבהשתלשלות.

ג) בזמן משך גלות בבל לא הי' חושך גמור, כי, גלות בבל התחיל משחרב הבית, ונמשך ע' שנה, שאז התחיל בפעם הב' בנין ביהמ"ק הב' (עיי' רש"י ע"ז ט, א ד"ה כ"ה¹⁶. לעיין בסה"ד¹⁷), וי"ח שנה קודם גמור גלות בבל התחילו בפעם הא' בבנין הבית, וגם הקריבו קרבנות (עזרא ג'¹⁸). הובא ג"כ ברש"י מגילה י, א¹⁹), אלא שסוף הגלות (במלאות שבעים שנה)

(14) לקו"ת שם.

(15) ראה לקו"ת שם: "כנודע בגמרא שרוב הגזירות והחומרות והסייגים היו בזמן בית שני דוקא .. שה' דברים חסרו בבית שני כו'" (וראה שם מטות פה, א: "בזמן שבהמ"ק הי' קיים הי' סגי בדאורייתא .. אך דור אחר דור כי נתמעטו הלבבות .. לא נוכל לעבוד ה' .. בלתי .. ע"י דקדוקי סופרים וחומריהם וכו'").

(16) ושם (בהחשבון דשני אלפים תורה): "עד יציאת מצרים תמ"ח על עודף אלפים, וכתוב (מ"א ו, א) ויהי בשמונים שנה וארבע מאות שנה לצאת בני ישראל עד ויבן שלמה את הבית, הרי תתקכ"ח על אלפים כשנבנה הבית, וימי בית ראשון ד' מאות ועשר, הרי שלשה אלפים ושל"ח שנים, וגלות בבל ע' שנים, הרי ת"ח, וימי בית שני ת"ך וכו'". כלומר: מנין ת"ך שנים של בית שני מתחיל לאחרי ע' שנים של גלות בבל, שאז התחיל בנין בית שני (בפעם הב', לאחר התחלת בנינו י"ח שנה לפניו, כדלקמן בפנים).

(17) ושם (ג"א ת"ח): "בנין בית שני התחלתו שנת ג"א ת"ח (רש"י ע"ז ט' א'), שנה ב' לדוריש, והוא שנת ע' לחורבן (שהי' של"ח) .. וד' שנים עסקו בבנינו". ושם (ג"א שפ"ט): "בשנת אחת למלכות כורש ושנת נ"ב לחורבן, יסדו ישראל שהלכו מבבל לירושלים יסוד בית המקדש, וצרי יהודה ובנימין הלשינו על ישראל לכורש ונתבטלו מהבנין כל מלכות כורש ומלכות אחשורוש עד שנת שתים לדוריש בן אחשורוש ואסתר, שהיא שנת י"ח להתחלת יסודות בראשונה, והיא שנת ע' לחורבן, דאז השלימו בנין כל הבית".

(18) ושם (ח"י): "ובשנה השנית לבואם גו' החלו גו' לנצח על מלאכת בית ה' וגו' ויסדו הבונים את היכל ה' וגו'" (מיסדים את יסוד היכל ה' — פרש"י). ועוד לפניו — "מיום אחד לחודש השביעי החלו להעלות עולות לה' והיכל ה' לא יוסד" (שם, ה).

(19) ושם (בפירוש דברי הגמרא "כשהיו בונין בהיכל עשו קלעים להיכל"): "קא סלקא דעתך במקום חומות היכל, שיהא מזבח הבנוי בעזרה קרוי אשר פתח אוהל מועד, שאלמלא כן לא היו מקריבין עד שיגמר הבנין, והם התחילו להקריב קרבנות משבאו שם בימי כורש, כמו שכתוב בספר עזרא, ועד עשרים ושנים שנה אחרי כן לא נגמר הבית, בשנת שלש לדוריש האחרון".

וממשיך במשנה: "הפסח" — שלמעלה מסדר ההשתלשלות — "אינו נאכל אלא בלילה", כי הגילוי שלמעלה מסדר ההשתלשלות הוא דוקא מן החושך, כמ"ש כמה לך בשרי בארץ צי' וגו' במדבר

הי' רק בשנת ב' לדריוש האחרון (מגילה יא, ב²⁰), ועליית כורש (י"ח שנה לפני"ז) לא נחשבה אלא פקידה בעלמא (מגילה יב, א²¹). ובסדר עולם²² הובא בילקוט שמעוני ירמ' כט²³: "נ"ב שנה שעשו בגולה ועלו וכו'"²⁴. וברש"י ד"ה נ"ב יומא נד, א ג"כ²⁵.

ולהעיר גם מהמבואר בע"ח שער ל"ו — שער מיעוט הירח פ"ב: "נמצא כי בעת חורבן בית א', באותו גלות של ע' שנה דבבל, היתה הנוקבא ממש כמו שהיתה ביצי"מ ודור המדבר וכו', אמנם הגרעון שהיתה עתה בגלות בבל וכו'". ומזה מובן שבזמן גלות בבל לא הי' חושך גמור.

ד) ע"פ האמור שפסח הוא למעלה מהשתלשלות — יש לבאר גם סיפור הגמרא (פסחים ג, ב) אודות ר' יהודה בן בתירא דמן נציבין ועכו"ם:

"ההוא ארמאה דהוה סליק ואכיל פסחים בירושלים .. אמר לי' רבי יהודה בן בתירא .. כי סלקת להתם אימא להו ספו לי מאלי', כי סליק אמר להו מאלי' ספו לי, אמרו לי' אלי' לגבוה סלקא .. בדקו בתרי' ואשכחוהו דארמאה הוא וקטלוהו (שלחו לי' לרבי יהודה בן בתירא .. דאת בנציבין כו')".

(20) ושם (ובפרש"י) — בפרטי החשבון דשבעים שנות גלות בבל, וטעותם של בלשצר ואחשוורוש שמנו השבעים שנה למלכות בבל או להתחלת גלות בבל שהגלה את יכני': "איבעי לי' למימני מחרבות ירושלים (גלות צדקיהו שנשרפה העיר וכו בהדיא כתיב דלחרבות ירושלים בעי למימניא, דכתיב בספר דניאל למלאות חרבות ירושלים שבעים שנה), סוף סוף .. איבעי לי' למיבני בית המקדש, אלמה כתיב באדין כטילת עבידת בית אלהא די בירושלים" (בימי כורש .. שצוה כורש לבנות וחזר בו על ידי צרי יהודה ובנימין כמו שכתוב בספר עזרא עד שנת תרתין למלכות דריוש השני שמלך אחר אחשוורוש).

(21) ושם (ובפרש"י): "קשו קראי אהודי, כתיב מלאת לבבל, וכתיב לחרבות ירושלים, אמר רבא לפקידה בעלמא" (נאמר האי לפי מלאות לבבל שבעים שנה, דהא אפקוד אתכם כתיב, וכך הי' שנפקדו בשנה אחת לכורש כו').

(22) רבה — פכ"ט.

(23) רמז שט.

(24) ולאח"ז מונה ג' של כרש, י"ד של אחשוורוש (ושתים) [ואחת] של דריוש, בשנת שתים לדריוש המלך וכו', שאז נבנה ביהמ"ק השני.

(25) ושם: "נ"ב שנה הי' מחרבות ירושלים בגלות צדקיהו עד פקידת כורש שעלו לבנות הבית, שהרי לסוף ע' שנה לגלות יהויקים היתה הפקידה, כמו ששינונו במגילה (דף יא:), וי"ח שנה הי' מכיבוש יהויקים עד חרבות ירושלים וכו'" (וראה גם רש"י ד"ה נ"ב שבת קמה, ב: "נ"ב שנה משגלו בימי צדקי' בחרבות ירושלים עד שנפקדו בימי כורש, ואז עלו מהם לייסד את הבית י"ח שנים קודם גמר הבנין שהיא לסוף ע' שנה בשנת שתים לדריוש כדאמרין במגילה (דף יא:)).

יודא²⁸, ובחושך מכופל דוקא^ה — שלכן "אינו נאכל אלא עד חצות", קודם שמתחיל אור השחר להאיר, היינו, כשמאיר בחי' הגבורה, ולא באור השחר כשמתחיל הארת החסד³¹.

וגם גילוי זה שלמעלה מסדר ההשתלשלות שייך לכל אדם, אלא שעכ"פ איזה הכנה צריך לזה, ועכ"פ במנין בעלמא — "אינו נאכל אלא למנוייו" — שחשבון מאיזה דבר הוא היותר חיצוני³², שאין כאן שייכות בשכל או במדות, ואעפ"כ, דוקא עי"ז (ע"י החשבון שהוא היותר חיצוני) נמשך לו הגילוי שלמעלה מסדר ההשתלשלות, כידוע שכל דבר שהוא גבוה ומרום יותר יתלבש דוקא בדבר היותר נמוך, וע"ד "די לחכימא ברמיזא"³³ דוקא, ש"שכל עמוק מאד אשר אי אפשר להסבירו לזולתו ע"י אותיות הדבור מגודל עמקותו .. יוכל להבינהו לזולתו ע"י רמז בתנועה גשמית כו"³⁴.

והביאור: בסדר השתלשלות — אין יניקה לעכו"ם כי אם מדה הקצובה להם, ותו לא. והארמאה ה' חפץ לאכול ולקבל יניקה דוקא מפסח שלמעלה מהשתלשלות. והעצה למנוע זאת — שיבקש מאלי', חלק גבוה, ע"ד מ"ש²⁶ "אם תגבי' כנשר" ויכידוע שמאריך אנפין אפשר להם לקבל יניקה, ולא מעתיקא קדישא²⁷, היינו, שיכולים לקבל רק מבחי' הרצון, אבל לא מבחי' העונג, שזהו החלב], ואז "משם אורידך וגו"²⁶.

ה) לענין הקרבת פסח בזמן הזה²⁹ — עיין שו"ת חתם סופר (יו"ד סי' רל"ו)³⁰.

(26) עובדי' א, ד.

(27) ראה תו"א בהוספות ויחי קב, ב ואילך. סה"מ תרנ"ט ע' קנב ואילך. תש"ד ע' 84 ואילך.

(28) "מזמור לדוד בהיותו במדבר יהודה גו' כמה לך בשרי בארץ צי' וגו'" (תהלים סג, א-ב). וראה לקו"ת ואתחנן ח, א: "וזהו מזמור לדוד בהיותו במדבר יהודה, כי בחינת המדבר והצי' של עוה"ז הוא הגורם להיות יהודה הפעם אודה וגו' ולהגדיל בחי' הצמאון כו".

(29) לכאורה כוונת רבינו שע"פ המבואר שפסח שלמעלה מהשתלשלות הוא דוקא מן החושך, ובחושך כפול — למה לא יקריבו גם בזמן הזה.

(30) ושם מביא מס' כפתור ופרח "שר"ח מפריו עלה לירושלים שנת י"ז לאלף הששי ואמר להרב שרוצה להקריב קרבנות .. כי הלא טומאה הותרה בציבור", ומסיק ש"לא צריכים לכהן מיוחס וכו'" (וראה גם לקו"ש חל"ג ע' 60 ובהנסמן בהערה 38).

(31) ראה אוה"ת תשא ע' א'תתקצא. ועוד.

(32) ראה תניא שעהייהו"א ספ"ז (פד, ב): "החשבון מורה .. שלא נשאר ממנו אלא בחי' אחרונה שהוא בחי' החשבון כו".

(33) מדרש משלי כב, ו. זהר ח"א כו, ב. ח"ג רכט, סע"ב. רפ, ב. ועוד.

(34) לקו"ת שלח לח, ב. ובכ"מ.

ודוקא צלי — "ואינו נאכל אלא צלי" — בלי משקה ובלי כלי (כנ"ל), כי:

לעולם הסדר הוא שבהשיג האדם מדריגה גבוהה, ישתוקק למה שלמעלה מזה, כי בקדושה הוא אין־סוף, וכמארז"ל³⁵ "תלמידי חכמים אין להם מנוחה שנאמר³⁶ ילכו מחיל אל חיל", עליות עד אין קץ.

ואז יהי "צאינה" — מהכלים — "וראינה"³⁷, היינו, דאין בזה ענין של כלי, ומשקה (מים שיוורדים) הממשיך למטה, אלא ענין של העלאה, כי ע"י העלאה מגיעים למדריגות יותר נעלות מאשר ע"י המשכה!

ו) להעיר, שבפסח גם צלי קדר ("שמבשלין אותו בקדירה בלא מים ובלא שום משקה, אלא מים הנפלטין משמנו"³⁸) אסור לכולי עלמא, ורק אם חיוב לאו ג"כ הוא ולוקין עליו אם לאו — בזה פליגי רבי ורבנן (תוד"ה איכא פסחים מא, א³⁹).

ז) למצוא בלקו"ת ע"ד מה שמגיעים ע"י העלאה והמשכה, ומה שהקשה על זה מסד"ה שובה עד⁴⁰. דוקא ע"י עלי' משיגים (סוף עוד ביאור לענין מוצאייהם למסעיהם⁴¹).

(35) ברכות ומו"ק בסופן.

(36) תהלים פד, ח.

(37) לשון הכתוב — שה"ש ג, יא.

(38) פרש"י פסחים מא, א.

(39) ושם, בפירוש דברי הגמרא "איכא בינייהו (בין רבנן דרבי דפליגי בהא שאין מבשלין בשאר משקין אם ילפינן בק"ו ממים, או מריבויא ד"בשל מבושל") צלי קדר" ("למאן דיליף לה מק"ו, הכא שרי, לרבי דיליף מריבויא, האי נמי בשל מבושל הוא" — פרש"י) — פי' אי לוקה עליו אי לא, אבל לכולי עלמא פסול הוי".

(40) כנראה כוונת רבינו ללקו"ת פ' ראה כת, ב ואילך, בביאור החילוק שבין העלאת התחתון, שנעשה הזיכרון ביותר לירידת העליון, ש"הגילוי .. למטה שרשו ממקום גבוה יותר מן מה שמשיגין בעליות ממלא לסובב .. כי אז א"צ להיות הגילוי ממקום גבוה כ"כ כמו שרש הגילוי שמלמעלה למטה, וכידוע שמה שמקור שרשו ממקום גבוה יותר יוכל לבוא ולהתגלות למטה יותר, ומבאר ש"ב בחי' התגלות הנ"ל", "סובב בממלא וממלא בסובב" נמשכות "מב' הבחי' שבכתר", "ולפמשנ"ת לעיל שלהיות התגלות סובב בממלא צריך מקור שרש הגילוי להיות ממקום גבוה יותר, צ"ל דהמשכה זו הוא מבחי' העליונה שבכתר. וצ"ע .. עפמ"ש טד"ה שובה ישראל עד (דרושי ש"ש סח, א) וגם לפני לא יראו בבחינת המשכה, אבל בבחינת העלאה, את פניך הוי' אבקש, נמצא בבחי' העלאה יוכל להיות התגלות מבחי' עליונה יותר".

(41) ושם (מסעי צו, א ואילך): "ואפשר שהעלי' למוצאייהם היא למעלה יותר מהמשכה בתחלה ממוצאייהם .. ההמשכה שבתחלה ממוצאייהם למסעיהם שרש המשכה זו הוא מז"ת דא"ק, אכן ע"י ההעלאה אח"כ .. למוצאייהם היא נוגע לבחי' ג"ר דא"ק .. ההעלאה הוא למקום גבוה מה שא"א שיהי' משם שום המשכה".